

Sverige är bäst i världen på lantmäteri, vi kan följa ägarlängder på marken i vårt land århundraden tillbaka. Det har gett oss oerhörda vinster: människor har kunnat lita på att de verkligen äger marken de bor på. Investeringar kan göras för att man kan tänka långsiktigt. I de (jämfört med oss) unga staterna i Centralafrika finns inget statligt lantmäteri. Ingen vågar bygga och investera, imorgon kan någon mäktig man komma och ta marken ifrån dig.

Men kanske är det tydliga ägandet av marken inte alldeles enkel. Får några veckor sen träffade jag en jurist som i 20 år arbetat med samernas rättigheter, nu är hon Sveriges expert i den grupp från EU som inspekterar hur EUs stater hanterar sina minoriteter. För samerna är markägandet något helt annat och också ganska enkelt: Marken är vajans, renhonans. Vi driver henne framåt, hjälper henne hitta bete. Men det är hon som äger marken, våra staket är bara mänskliga försöka att hitta på gränser och regler. Marken låter sig inte fångas in, den fanns innan vi kom hit, den kommer att vara kvar när alla människor försvunnit.

Har du hört det förut? **Du är en förvaltare.** Du är en som fått förtroende, som Gud har gett mycket. Allt du har är bara lånat: "Du kan ingenting ta med dig dit du går". Allt, dina gåvor, intressen, dina pengar, allt du äger, dina kompisar, din kropp, ja, hela ditt liv: Allt är lånat. Du är bara en förvaltare. Vars uppgift är att en gång lämna tillbaka allting du trodde att du ägde, helst lite bättre än det var när du fick ta emot det.

Rätt många gånger berättar IC om att allt här på jorden ska ta slut. Snabbt. Och att vi därför ska vara vaksamma. Gärna be och sjunga lovsång och ivrigt förvänta oss att han kommer tillbaka, snart. När IC just berättat det en gång frågade Petrus: Gäller det oss eller alla? Gäller det oss kristna eller alla? Oss präster eller alla? Oss som firar gudstjänst i Kållerøds kyrka eller alla?

Då svarade IC med dagens evangelium. En dramatisk berättelse om en trogen och klok förvaltare som flippade ur, som inte alls brydde sig om att förvalta och satte sig själv i sin herres ställe. Han blev rejält straffad och hamnade bland de trolösa. Han borde vetat bättre.

Du, och jag, är förvaltare. Vi har fått allt av Gud och vi bara förvaltar det tills han kommer tillbaka. Även om vi tror att vi har lagfart på allt vi äger kommer Gud en gång kräva revision och räkenskap och säga: "Hur blev det egentligen? Vad gjorde du av ditt liv? Har du fått mycket att förvalta skall det krävas mycket av dig".

Nu kunde man ju tro att det bara var att ta sig i kragen och skärpa sig. Att göra allvar och börja förvalta. Men kyrkans långa själavårdserfarenhet berättar att det inte funkar så. Börjar man ta sig i kragen blir resultatet inte kristendom utan församlingen blir en präktighetsförening där den ena glassiga ytan överträffar den andra i självrättfärdighet. Och där bara dom lyckade och etablerade vågar vara med.

Förvaltaren var alltså både trogen och klok, precis som dom flesta av oss. Han hade fått ett hedersuppdrag. Men han var människa. Och **människans liv är skadat in i roten.**

Förståndet är förmörkat och det som skulle vara helgjutet och vackert och troget och klokt är trasigt och smutsigt och splittrat. Till och med det vi kallar "hjärtat", vårt allra innersta, är förstocket och dött och hopplöst förlorat. Vi har flippat ur och satt oss själva i Guds ställe. Utan tanke på att en gång göra räkenskap och redovisa hur vi förvaltat livet.

För att komma ur det här tar vi hjälp av episteln idag. Starka ord om Livet i Kristus och Kristus i Livet, rätt ur Efesierbrevet. **"Ni ska lägga av er den gamla människan, som går under, bedragen av sina begär. Se till att ni förnyas i ande och förstånd och att ni klär er i den nya människan som har skapats efter Guds bild, med den rättfärdighet och den helighet som hör sanningen till."**

Varje gång det står "klä sig i", "leva i", "ta på sig rättfärdighetens klädnad" och liknande i NT är det en tydlig blinkning till dopritualet. Alla som lyssnade hade varit där, de flesta hade färska minnen av de där kläderna man la av sig, det farliga vattnet (nästan ingen kunde simma) som omslöt en och de nya kläderna på andra sidan.

Vatten är farligt. Man kan drunkna och dö. Här finns nu lite av detta farliga vatten i dopfunten. Tänk dig nu att du tar allt det där smutsiga, egoistiska, utflippade och håller upp framför vattnet. Det är som ett krälände nystan av ormar som varje morgon vaknar med nya krafter i mitt liv. Så jag går fram till dopvattnet och håller ned allt detta eländiga under ytan. Långsamt slutar det sprattla i högen. Ur dopvattnet kommer jag renad, förlåten, den nya människan som har skapats efter Guds bild. Vill du läsa mer om detta kan du repetera avsnittet om dopet i Martin Luthers lilla katekes, finns i alla psalmböcker sid 1727.

Det här är inte någon quick-fix. Trons liv är att dagligen aktualisera detta, i bönen varje dag gå fram till dopfunten och låta tillämpningen bli större och större för varje dag. Då handlar det inte om kramp och moralisk upprustning utan snarare om kapitulation inför sanningen. Jamen, så är det ju. Jesus har ju rätt igen.

Trons liv växer ur den gamla människans död. Låt begären dö. Låt halvsanningarna dö bort, låt egoismen och prestigejakten fara. Sök upp sanningen och var rädd om den.

Det här gäller oss. Du är förvaltare. Det gäller ditt liv, veckan som ligger framför dig. Din nya klass till hösten, ditt nya jobb, din familj. En gång ska Skaparen fråga dig: Hur använde du ditt liv? Använde du de gåvor jag gav dig för dina medmänniskors bästa? Hur förvaltade du det du fick?

Jo, jag gick i tanken varje morgon fram till dopfunten. Så ofta jag passerade dopvattnet lät jag den gamla människan dö där, och kom jag till en kyrka sökte jag upp dopvattnet och fyllde i mina dopkors över pannan, munnen och hjärtat. Trons liv växer ur den gamla människans död. Och jag tog emot det nya livet, den nya människan. Jesus. Mitt i livet.

Amen